

Covenant and Coins

Ex. 24

!
תָּבַע מֹשֶׁה אֶת כָּל־דִּבְרֵי יְהוָה וַיִּשְׁכַּם בַּבֹּקֶר וַיְבִן מִזְבֵּחַ תַּחַת הָהָר וּשְׁתֵּים עָשָׂר מִצְבֹּחַ לְשָׁנַיִם עָשָׂר שְׂבִטֵי יִשְׂרָאֵל:

Moses then wrote down all the commands of the LORD. Early in the morning, he set up an altar at the foot of the mountain, with twelve pillars for the twelve tribes of Israel.

וַיִּשְׁלַח אֶת־נְעָרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּזְבְּחוּ זִבְחִים שְׁלָמִים לַיהוָה פָּרִים:

He designated some young men among the Israelites, and they offered burnt offerings and sacrificed bulls as offerings of well-being to the LORD.

וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצֵי הַדָּם וַיִּשֶׂם בְּאַגָּנֹת וְחֲצֵי הַדָּם זָרַק עַל־הַמִּזְבֵּחַ:

Moses took one part of the blood and put it in basins, and the other part of the blood he dashed against the altar.

וַיִּקַּח סֵפֶר הַבְּרִית וַיִּקְרָא בְּאָזְנֵי הָעָם וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְהוָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע:

Then he took the record of the covenant and read it aloud to the people. And they said, “All that the LORD has spoken we will faithfully do!”

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-הַדָּם וַיִּזְרֹק עַל-הָעָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה דַם-הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת יְהוָה עִמָּכֶם עַל כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

Moses took the blood and dashed it on the people and said, “This is the blood of the covenant that the LORD now makes with you concerning all these commands.”

Chagigah 6a

קסברי בית הלל עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי ובית שמאי סברי עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת ראייה הואי

The Gemara responds: **Beit Hillel hold that the burnt-offering that the Jewish people sacrificed in the desert** at Mount Sinai **was the daily burnt-offering**, which is a communal offering, as there were no individual burnt-offerings before the giving of the Torah. **And Beit Shammai hold that the burnt-offering that the Jewish people sacrificed in the desert** at Mount Sinai **was a burnt-offering of appearance**, which is an individual offering.

Parashat Shekalim

זֶה אֵל

!

וְכָל-הָעֵבֶר עַל-הַפְּקֻדִים מִחֲצִית הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל מִחֲצִית הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לַיהוָה:

This is what everyone who is entered in the records shall pay: a half-shekel by the sanctuary weight—twenty gerahs to the shekel—a half-shekel as an offering to the LORD.

הָעֶשְׂרִי לֹא־יִרְבֶּה וְהַדֵּל לֹא יִמְעֹיט מִמַּחְצִית הַשֶּׁקֶל לְתֵת אֶת־תְּרוֹמַת יְהוָה לְכַפֵּר עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶם:

the rich shall not pay more and the poor shall not pay less than half a shekel when giving the LORD's offering as expiation for your persons.

What is the money for? Rambam, Shekalim

ה

רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר, (אֶף הָרוּצָה) מִתְנַדֵּב שׁוֹמֵר חֲנָם. אָמְרוּ לוֹ, אֶף אַתָּה אוֹמֵר, שְׂאִינָן בְּאֵין אֶלָּא מִנְשֵׁל צְבוּרַת

What did they do with the appropriation? They bring with it the daily burnt-offerings (tamidim) and the additional burnt-offerings (musafim) and their libations, the omer and the two loaves and the showbread and all the other public offerings. Those who guard the aftergrowths of the seventh year take their wages out of the appropriation from the chamber. Rabbi Yose says: [if a man wished] he could volunteer to watch without payment. But they said to him: you too admit that they can only be offered out of public funds.

Rambam, mitzvah 171

הוא שצונו לתת מחצית השקל בכל שנה. והוא אמרו יתברך ונתנו איש כופר נפשו לה' ואמרו זה 'יתנו כל העובר על הפקודים מבן עשרים וגו'.

What is the half shekel for?

See Rambam above vs. Rambam in Shekalim

Sefat emet

שנמצא בכל שנה נדבה ורצון חדש בלבות בני ישראל.
והאמת כי כמו כן בשמים מתעורר בכל שנה בחירה
חדשה בבני בניסן שהוא ר"ה לרגלים וכמו כן בכל רגל
ולכן אומרים אתה בחרתנו כו' ורוממתנו שזה מתחדש
בכל יום טוב. ולכן בג' פרקים תורמין הלשכה פרוס
פסח עצרת חג. וניסן שהוא ראש לכל הרגלים. בו
עיקר התרומה. ולכן צריכין

וַיִּשְׁלַח אֶת־נְעָרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּזְבְּחוּ זִבְחִים שְׁלָמִים לַיהוָה פָּרִים:

He designated some young men among the Israelites, and they offered burnt offerings and sacrificed bulls as offerings of well-being to the LORD.

וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצִי הַדָּם וַיִּשֶׂם בְּאַגָּנֹת וְחֲצִי הַדָּם זָרַק עַל־הַמִּזְבֵּחַ:

Moses took one part of the blood and put it in basins, and the other part of the blood he dashed against the altar.

וַיִּקַּח סֵפֶר הַבְּרִית וַיִּקְרָא בְּאָזְנֵי הָעָם וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר־דִּבֶּר יְהוָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע:

Then he took the record of the covenant and read it aloud to the people. And they said, “All that the LORD has spoken we will faithfully do!”

See any halves in there?

Ohev Yisrael, The Opter Rebbe

I think he is talking about this...

אוהב ישראל שמות פרשת שקלים

והנה דרך האנשים הכורתים ברית יחד והיו לבשר אחד ודיעה אחת אז דרכם למסור כל אחד ואחד נפשו עבור חבירו. ונמצא דמם מעורב יחד כי הדם הוא הנפש שהוא עיקר כח הנפשי וכמו שכתב האברבנאל בספר מצמיח ישועה. דשורש הדבר של כריתות הברית הוא הנוהג שבעולם כששני מלכים כורתים ברית לתווך האהבה ביניהם ולהיות כל אחד בעזר וסיוע של חבירו. אז שותין כל אחד כוס יין וכל אחד נוקף אצבעו ומורידין טיפה של דם לתוך הכוס. וכל אחד שותה כוס המעורב בטיפת דם של חבירו. וזה הדבר מורה שמערבין את דמם הוא החיות שלהם כי הדם הוא הנפש להיות להם לב אחד ויהיה בהם אחדות. וכל אחד מחויב ליתן דמו ולמסור נפשו עבור חבירו זהו הכריתות ברית. והנה מלכותא דרקיע כעין מלכותא דארעא. ולרמז זה לקח משה רבינו ע"ה רבן של כל הנביאים חצי הדם וישם באגנות, לרמז על אגן הסהר שהם בחינת פלג גופא. וחצי הדם זרק על המזבח כביכול לרמז על פלג הדכר. ומן הדם שבאגנות זרק על העם, לרמז על המבואר שכביכול הדמים

. שהם הכוחות מעורבים זה בזה

Shem Mishmuel, Sochochover

שם משמואל שמות פרשת משפטים

וזה שבמדרש תנחומא (פ' תשא סי' ג') אמר משה לפני הקב"ה רבש"ע משאני מת אין אני נזכר, אמר לו הקב"ה חייך כשם שאתה עומד עכשיו ונותן להם פרשת שקלים ואתה זוקף את ראשם כך בכל שנה ושנה שקוראין אותה לפני כאילו אתה עומד שם באותה שעה וזוקף את ראשם וכו'. א"כ הקריאה בפרשה היא הניצוץ שממנו נדלק ומתלהב לב בני ישראל ומתראה המטבע של אש שהיתה טמונה עד הנה, והיא שלשלת ארוכה מימות משרע"ה עד סוף כל הדורות, אלא שבכל שנה ושנה חוזרת ומתחדשת כברית חדשה שהיא חביבה על בעלי'. ובזה יש ליתן טעם מה שמקדימין וקורין אותה בשבת, ששבת נקראת ברית, וכמו שני אוהבים שכורתין ברית שתהי' האהבה שביניהם קיימת לעולם, ובודאי שהברית איננה צריכה בעוד שהאהבה תקועה בלבם כמאז, אלא שצריכה אפי' כשיתרחקו זה מזה וריחוק מקום גורם שכחת האהבה או ענינים צדדיים הגורמים שכחת האהבה, לזה נצרכת כריתת הברית שלא תשתנה. וכן הענין בשבת שכל ישראל דבקים באהבה ורצון, ויש לחוש שכשיגיעו ימי החול תתקרה ותחלש האהבה, וזה הוא ברית שבת שישאר הרושם אף לימי החול, וכבזזה"ק (ק"ד א) פתח ר"ח ואמר שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך וכו' אורחא דחותם כיון דאתדבק בההוא אתר דאתדבק שביק בי' כל דיוקני' אע"ג דההוא חותם אזיל הכא והכא וכו' אופ הכי תהא דיוקני חקיק תמן ובכן אהא מתדבקה בך לעלמין ולא אתנשי מנך וכו', וכענין זה הוא ברית שבת. וע"כ מקדימין וקורין פרשת שקלים בשבת, שיהי' ענינו שהוא כריתת ברית חדשה מסתייע משבת שיהי' לו קיום

Shem Mishmuel

שם משמואל שמות פרשת משפטים

הפטרת שקלים מתחילה לספרדים (מלכים ב' י"א י"ז) ויכרות יהודע את הברית בין ה' ובין המלך ובין העם. והוא להורות ענין השקלים לכרות ברית חדשה לעבוד ה' בחיות חדשה. וזה רמזו ז"ל במה שאמרו (ר"ה ז' א) חדש והבא קרבן מתרומה חדשה. ומשמיעין על השקלים באחד באדר, היינו שמתחילה התחדשות הברית מאדר. וזה שכתוב (שמות ל') זה יתנו וברש"י הראה לו כמין מטבע של אש וכו' כזה יתנו, ולמה לא כתיב כזה. ויש לומר דהנה אמרו ז"ל (ספרי פ' מטות) כל הנביאים נתנבאו בכה מוסיף עליהם משה שהתנבא בזה, ופירש מהר"ל דנבואת משה היא התורה והתורה היא נצחית וע"כ יצדק בה הלשון זה שמשמעו דבר הקיים לעולם, עכ"ד. ומדאמר זה יתנו ולא כזה הוא להורות שהמטבע של אש שנראתה אז למשה לעולם קיימת. וכבר אמרנו שמטבע של אש רומזת לרשפי' רשפי אש שלהבתי', והיא אש האהבה שלעולם קיימת בין ישראל לקב"ה, ומים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, ואף שנראה שנתקררה לשעתה אינה אלא כפתיל הנעורת משוח בשמן שיתלהב בקל בהריחו אש

Toras Emes

תורת אמת שמות לשבת פרשת שקלים

ובזה יש לומר דעל כוונה זו פקד השי"ת שיתנו ישראל מחצית השקל לעורר המחצית הדם של כריתות הברית של משה רבינו ע"ה אשר כרת ה' עמנו להטיב לנו. ואף שמשה נתקשה שבזה המטבע יכפרו עוונותם של חטא העגל, לזה הראה לו השי"י מטבע של אש, רצ"ל שהראה לו הטבע של אש, דהנה האש טבעו להיות מתלהב ועולה למעלה לאויר ואח"כ חוזרת וקופצת למטה, כמו כן טבע הצדיקים, דהנה כתיב (דברים ד, ד) ואתם הדבקים בה' אלקיכם וכו', ומקשה הש"ס (כתובות קיא ב) וכי אפשר לדבוק בשכינה והלא כתיב (שם, כד) כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא. ואין פירוש הש"ס כפשוטו, דבאמת אפשר ואפשר, שיש צדיקים שמגיעים למדריגת הדביקות להיות דבוק בשכינה, אך דהש"ס מרמז לדבר אחר, דוודאי כמו טבע האש אי אפשר להיות במקום אחד, אלא עולה ויורדת, כמו כן הצדיקים, באמת עיקר הדביקות הוא התלהבות ואש הרוחני הבווער בלב האדם והתשוקה לעלות למעלה לדבק בשרשו. אך זה אי אפשר בתמידות, כי אם בדרך והחיות רצוא ושוב (יחזקאל א, יד), שאי אפשר להיות לאדם דבוק תמיד בדביקות עליון, דלפעמים נופל האדם ממדריגתו ואח"כ חוזר ומתלהב למעלה כטבע האש, וזו בחינת מטי ולא מטי. וזה שמקשה הש"ס, וכי אפשר לידבק בשכינה, להיות דבוק תמיד למעלה בהתלהבות והחמום של אדם, הלא כתיב כי ה' אש אוכלה הוא, דאכילה דלעילא הוא האש התלהבות והחמום של האדם אשר מתלהב ובווער לבו לעבודת הבורא ב"ה, וזהו התענוג ואכילה של הבורא ב"ה כביכול, וטבע האש אי אפשר להיות תמיד עולה, רק חוזרת ויורדת למטה בבחינת רצוא ושוב כנ"ל:

Shulchan Aruch 249

לעולם לא ימנע אדם עצמו פחות משלישית השקל לשנה ואם נתן פחות מזה לא קיים מצות צדקה:

One should never give less than one-third of a Shekel a year and if he gives less than this, he does not fulfil the command to be charitable.